

∞ Tom, Rob, Céline ∞

Christian Deterink

I.

Het was diep in de nacht en in de Venkelstraat, zo'n karakterloos woonerfje met smaakloze rijwoningen, dat zich net zo goed in Appingedam als in Terneuzen kon bevinden, was de rust ingetreden. Maar niet voor lang meer, want toen kondigden snel bewegende lichten de komst van een auto aan, die even later inderdaad de straat in draaide. Het was een taxi, die met brullende motor accelereerde en vervolgens met piepende remmen halverwege stil hield, bijna alsof de chauffeur expres de hele buurt wilde wekken.

De drie figuren die even later tevoorschijn kwamen uit de zich openende portieren, deden hier nog een schepje bovenop. Eentje zong onvast het refrein van een onduidelijk lied en een ander lachte hard toen die bijna onderuit ging op de klinkers. De derde die voorin had gezeten en de chauffeur had betaald, begon luidruchtig zijn vrienden te begeleiden naar een tuinpad richting een rijtjeshuis. Hij wilde blijkbaar met enige spoed naar binnen, alsof hij zich toch stiekem een beetje schaamde. Maar hij had, terwijl de taxi met wederom veel misbaar wegreed, duidelijk moeite met het openen van de voordeur.

“Haha, Rob, wat ben je toch een kluns!”, riep de man met de lachstuip, “Je zou zo'n sleutelgat moeten hebben zoals ze hadden in dat kasteel daar in...diep in Moffrika, ach kom, hoe heet het ook alw...” Zijn woorden gingen naadloos over in een luide boer.

“Cochem”, bedoel je, lalde de vrouw die haar lied inmiddels gestaakt had, “zo'n slot gemáákt voor dronkenlappen, waar de sleutel zó infloept!” Met gestrekte arm probeerde ze dit blijkbaar uit te beelden, maar ze gleed uit en belandde tegen een heg die, gelukkig voor haar, vrij dicht was. De man die Rob werd genoemd draaide zich om en lachte: “Ha! Alsof jullie tijd hadden een kasteel te bezoeken tussen al die wijnfeesten door.” Hij had inmiddels de deur open en maakte een uitnodigend gebaar, “Na jou, Tom!”

Tom echter deed ook een stap achteruit en snoefde met overdreven aristocratische gebaren; “Nee, dames eerst! Céline, kom uit die heg!” Bij de aanblik van Céline, die zich onhandig uit omhoog werkte, kregen ze een lachbui, die pas stopte toen Céline quasi-verontwaardigd en blaadjes en takjes van haar jas plukkend, het huis binnen ging.

De buurt had hierna snel verlost kunnen zijn van de lawaaiige nachtbrakers als Tom en Rob vervolgens niet een potsierlijk toneelspel opvoerden, beide breide armgebaren makend en roepend: “Na u! Nee, na u!”

Ruim een half uur laten bevonden ze zich in de woonkamer. De geur in de woonkamer en de lege borden op de salontafel verrieden dat ze nog een middernachtelijke snack naar binnen gewerkt hadden. De mannen hingen languit onderuit op de bank met een flesje bier in de hand, terwijl Céline met opgetrokken benen in een fauteuil zat, lurkend aan een kom dampende thee. Alle drie waren ze ongeveer even oud, zo halverwege de dertig en het prototype yups: goed geklede, welgestelde gezonde mensen.

De stemming was nog even opperbest en ze bespraken met elkaar de reünie waar ze eerder die avond geweest was. Een genadeloze imitatie van Rob van één van de gasten deed de beide anderen bijna huilen van het lachen.

“Geweldig hè”, verzuchtte Rob op een bepaald moment, “om al die oude klasgenoten nog weer eens terug te zien...”

“Ja, zeker! En om te zien hoe verschillend ze zijn terecht gekomen!”, voegde Céline toe.

“Zoals Erik”, voegde Rob toe, “die is óud geworden zeg!”

De andere twee knikten. Céline nam nog een slok thee en zei: “En het bijzondere was ook dat niemand van jullie oude klas elkaar nog wel eens zag. Allemaal uit elkaar gegroeid! Op jullie tweeën na natuurlijk!” Ze doelde op Tom en Rob, die inderdaad al goede vrienden waren sinds ze tijdens de middelbare school bij elkaar in de klas hadden gezeten.

“Ja, vrienden voor het leven!”, grijnsde Tom breed, terwijl hij gebroederlijk een arm om Rob sloeg, “daar kan niets tussen komen!”

“Hé, en ik dan?”, vroeg Céline alweer quasi-verontwaardigd, “je eigen vrouw!”

Tom lachte: “Natuurlijk hoor jij er ook bij!”

“Ja, kom erbij”, zei Rob terwijl hij iets opschoof. Dat liet Céline zich geen twee keer zeggen en uitgelaten liet ze zich tussen hen in op de bank vallen en sloeg haar armen om de hals van de beide mannen heen, “Voor altijd!”, joelde ze.

“Voor altijd!”, stemden Tom en Rob in.

II.

“Word wakker, ellendige klootzak!” Rob, die vastgebonden op een stoel, kwam bij van een plens water die Tom in zijn gezicht gooide. Hij knipperde met zijn ogen en het duurde enkele seconden voordat hij leek te beseffen in wat voor een penibele situatie hij zich bevond. Maar hij had weinig tijd om hier verder over na te denken, want het volgende moment sloeg Tom hem hard met volle vuist in het gezicht. Duidelijk hoorbaar was hoe Rob’s neus brak. En als het al niet hoorbaar was, liet het bloed dat opeens opwelde uit zijn neus als water na een dijkdoorbraak, weinig te raden over.

“Je hebt alles kapot gemaakt! Alles!”, brulde Tom met overslaande hysterische stem, “Je hebt me verraden! In de rug gestoken!” Hij haalde nog een keer uit en Rob kreunde. Toen hij eindelijk zijn hoofd weer oprichtte, zijn gezicht vol met zijn eigen bloed, was er onversneden doodsangst in zijn ogen te lezen.

“Van ieder ander had ik het kunnen hebben, maar jij?” Tom tolde op zijn as, woest bewegend met zijn gebalde vuisten. Hij schopte tegen een doos en richtte hierna zijn woede op een metalen stoel, die met één beweging een andere hoek in werd geslingerd van de kelderruimte waarin ze zich bevonden. Rob kromp ineen van het lawaai, alsof zich het liefst wilde oprollen als een balletje, of wilde verdwijnen in de vloer. Maar hij kon niet nalaten toch een snelle blik te werpen op het pistool dat donker glimmend, als een dreigend onmetelijk diep poeltje in een duister woud, op de werkbank lag, nog geen twee meter van hem vandaan.

Tom was inmiddels om hem heen gelopen, als een roofdier die zijn prooi besluipt, en greep hem opeens met twee handen vast bij de hals en het haar. Hij draaide het hoofd een kwartslag naar rechts, waar Céline zat, kaarsrecht op een stoel tegen de muur.

“Kijk naar Céline, kijk haar in de ogen, als je dat kunt, jij varken!” brulde Tom nog steeds uitzinnig, “Zie je het? Merk je het? Hoe ook zij walgt van je? Voel je haar afkeuring?” Tom rukte venijnige aan zijn hoofd, “Vóel je het?”

Rob wist een kreun uit te brengen die misschien wel doorging voor een “ja”. Het was in ieder geval genoeg voor Tom, want die liet hem even plotseling weer los. “Goed, het is goed dat je dat beseft. Het is goed dat je wéét dat Céline instemt met wat ik nu ga doen, wat ik móet doen!” Tom verscheen weer in Rob’s blikveld en liep naar de werkbank. Toen hij zich weer omdraaide had hij het pistool in zijn hand. Rob zou Tom kunnen hebben verteld dat het een Glock PP was, met een magazijn met 6 kogels met een kaliber 22 mm. Op afstanden van meer dan 20 meter praktisch onbruikbaar, maar op kleine afstanden maar al te dodelijk. Hij had immers niet voor niets bij de politie gezeten. Maar het was overduidelijk niet het geschikte moment voor een les in wapenkunde, leek ook Rob te beseffen. En waarschijnlijk wist hij ook wel dat Tom meer van het pistool wist dan hem lief was.

“Ik had het graag zelf ook anders gewild, heel graag”, zei Tom opeens met een zachte trillende stem, terwijl hij het pistool doorlaadde, “Maar ik kan niet anders...” Zijn mond trilde en hij huilde. Even leek het alsof hij elk moment als een mentaal wrak krachteloos in elkaar zou zakken, maar toen verwrong zijn gezicht zich weer tot een woedend masker, “Ik kan niet anders!”, brulde hij toen met een stem die nauwelijks nog menselijk was. Hij hief zijn arm en richtte het pistool op Tom’s hoofd. Die trilde en transpireerde inmiddels hevig. Misschien was dit het moment geweest voor een vurig pleidooi voor zijn kant van de zaak, maar hij leek niet in staat een woord uit te brengen en jammerend alleen zacht, niet in staat zijn blik van het op hem gerichte pistool te halen.

“Drie kogels heb ik nog”, meldde Tom bijna als een zakelijke mededeling, “Dat moet voldoende zijn.”

“Nee”, wist Rob nu met hoge stem uit te brengen. Maar het was te laat. Het volgende moment klonken twee luide knallen en vulde het kleine keldervertrek zich met rook en de geur van triodiet en zwavel. Niet veel later werd er een derde schot gelost en hierna trad de stilte definitief in.

III.

“Nee”, kreunde Tom, toen hij zag hoe de auto voor hem rechts af sloeg, “Laat het niet waar zijn!” Hij zat in een auto met een navigatiesysteem en de kaart liet zien dat hij in de buurt kwam van een voor hem bekende wijk. Zijn bleke gezicht deed vermoeden dat hij opeens misselijk geworden was.

Die ochtend had hij tegen zijn vrouw gezegd dat hij gewoon naar zijn werk ging, net zoals elke andere werkdag. Hij was richting de bushalte gelopen waar hij altijd opstapte, maar was toen door gelopen naar de huurauto van zijn werk die hij daar de vorige avond klaar gezet gehad. Vervolgens was hij weer terug gereden naar zijn straat en geparkeerd op een plek waar hij een goed zicht had op zijn eigen huis. Om zijn eigen vrouw te bespioneren.

Het had nog geen uur geduurd voor Céline was verschenen en was ingestapt in hun grijze Toyota Corolla, die keurig was geparkeerd onder hun carport. En toen ze weg was gereden, was Tom haar beginnen te volgen.

Tot ze dus hier waren aangekomen, op wederom bekend terrein. Tom kon nog net blonde haar van zijn vrouw ontwaren door de achterraut van de Corolla, toen de auto wederom rechtsaf ging. Hierna reed zijn vrouw nog enkele honderden meters door voor ze ten slotte stopte langs het trottoir. Werktuiglijk volgde Tom haar, maar zijn blik bleef zolang gefixeerd op het straatnaambordje, dat hij bijna het paaltje bij een verkeersdrempel ramde. ‘Venkelstraat’, stond er op. Hij herpakte zich net op tijd en parkeerde vijftig meter achter de Corolla.

Tom draaide meteen zijn gezicht weg, bang om opgemerkt te worden door Céline, die inmiddels energiek was uitgestapt, maar had zich geen zorgen hoeven te maken. Zij had alleen maar oog voor het huis, waar ze haastig naar toe liep en zou waarschijnlijk zelfs niet eens hebben opgekeken als er een Marshall tank achter haar de straat was binnengereden.

Tom keek juist weer haar kant op, toen zij in de omhelzing viel van Rob, die haar in de deuropening begroette. Toen ze elkaar langdurig kusten, ontsteeg er een grom uit de keel van Tom en omklemden zijn handen het stuur op zo’n manier, dat het leek alsof hij dat fijn wilde knijpen. Hij wendde zijn blik af en bleef enkele momenten strak voor zich uitkijken. Toen hij weer keek naar het huis van zijn beste vriend, waren hij en Céline al naar binnen verdwenen. Het duurde nog enkele momenten voordat Tom stram en schokkerig als een slecht bestuurde marionet uit zijn auto stapte en naar het huis begon toe te lopen.

“Ik houd het niet meer uit met Tom”, zei Céline zacht, ineengedoken op de grijze bank, terwijl Rob zijn arm om haar heen had geslagen en troostend haar bovenarm streelde, “Als er ook maar een man in mijn buurt komt, wordt hij gewoon gek! Ik bedoel, zelfs bij dat feestje, die reünie laatst. Dat was hartstikke leuk, maar ik kreeg de volgende dag de wind wel van voren waarom ik zo lang stond te praten met die ene vent, ik weet niet eens meer hoe hij heet. Echt absurd! Ik bedoel: hij is zo bezitterig!”

“Ik weet het”, zei Rob, “Zo was hij altijd al een beetje...”

Céline keek op, “Ja, maar het wordt steeds erger! Hij is gewoon zo... Zo...” Ze balde haar vuisten die in haar schoot lagen.

“Ik heb je toch verteld”, zei Rob bijna vaderlijk, “hoe Tom als kind heeft geleden onder de scheiding van zijn ouders. En over Floor, die hem dumpte tijdens zijn studie? Het heeft hem echt jaren gekost daar overheen te komen!”

“Ja, hij is gewoon zo bang! Zo bang om gekwetst te worden, of om verlaten te worden!”, zei Céline die nu huilde, “En daarom vertrouwt hij niemand en is hij altijd gereserveerd, zelfs tegen mij, zijn eigen vrouw! Toen ik met hem trouwde, dacht ik dat het onhandigheid van hem was, en ik vond het ergens wel charmant...” Even brak een lach door in haar betraande gezicht, “Maar het werd alleen maar erger! Hij kan zich gewoon niet geven in onze relatie en dat heeft ons uit elkaar gedreven...”

Rob trok haar dichter naar zich toe en ze legde haar hoofd tegen zijn schouder, “En de laatste maanden, die zijn echt een hel geweest! Hij voelt dat er iets speelt, dat weet ik. Echt, ik kan er niet meer tegen...”

“Kom, het komt allemaal wel goed”, bromde Rob, die over Célines haren streek. Maar Céline richtte zich op en verbrak hun omarming: “Hoe dan?”, vroeg ze, Rob bijna wanhopig aankijkend, “Als hij door krijgt dat ik een relatie heb met zijn beste vriend, dan... dan...”

“Dat gebeurt niet, we zijn toch voorzichtig?”, zei Rob geruststellend, de tranen teder uit haar gezicht vegend, “We vinden er wel wat op!” En met die woorden boog hij zich naar voren en kuste haar vol op de lippen. Heel even stribbelde Céline tegen, maar toen beantwoordde ze zijn kus. Ze bewoog zich tegen hem aan en liet Rob’s handen onder haar truitje komen en haar rug strelen. Geen van beide had door dat ze een toeschouwer hadden. Tom keek door het raam van de keuken schijnbaar onbewogen toe naar het tafereel dat zich binnen afspeelde. Zijn gezicht was zo bleek als dat van een spook.

IV.

“Wel een gelukkig toeval dat je nog niet die kaarten kon bemachtigen”, zei Rob, toen ze naar de auto van Tom liepen. De Corolla stond ergens achteraan op het parkeerterrein van het kantoor waar Rob werkte. Het was vroeg in de avond en het terrein was al grotendeels leeg. Eerder overdag had Tom gebeld met een enthousiast verhaal over hoe hij twee kaarten had bemachtigd van het U2-concert van vanavond in de Arena. Rob had natuurlijk onmogelijk kunnen weigeren: ze waren beiden al van kinds af aan fan en hadden verschrikkelijk gebaald toen ze een aantal maanden geleden niet op tijd hadden toegeslagen bij de voorverkoop. Ze hadden afgesproken dat Tom hem bij het werk zou ophalen.

“Via via geregeld”, bromde Tom kortaf.

Rob keek zijn vriend met bezorgde blik aan. Die zag er ronduit slecht uit: de roodomrande door donkere wallen geschraagde ogen staken ziekelijk af in het witte gezicht. Hij informeerde er voorzichtig naar.

“Drukke tijd gehad”, was Tom’s wederom korte repliek. Ze hadden de Corolla bereikt en stapten in. Terwijl Tom de auto manoeuvreerde tussen het overige verkeer dat zich huiswaarts spoedde, zei hij; “We moeten nog even via mijn huis. Ik ben nog iets vergeten.”

Rob keek zijn vriend verbaasd aan, “Wat dan? Zoveel tijd hebben we niet. Als we binnen twee uur in Amsterdam willen zijn, moeten we ons nog haasten met al die files...”

“De kaarten”, zei Tom, die bleekjes glimlachte, “Stom”, voegde hij daar nog aan toe, zonder het echt lijken te menen.

Rob richtte stuurs zijn blik weer op het verkeer voor hem. Hij was klaarblijkelijk verward. Tom was duidelijk niet in goeden doen en dat leek hem te verontrusten. Zijn handen frommelden nerveus aan de lege verpakking van het broodje dat hij op kantoor nog even snel naar binnen had gewerkt. Dat hij zich ongemakkelijk leek te voelen, was logisch: elke vriendschap zou ongemakkelijk geworden zijn, als de ene in het geheim een relatie had met de vrouw van de ander. En het was duidelijk dat Tom’s desolate uiterlijk bijdroeg aan de verwarring bij Rob.

“Je ziet er echt slecht uit”, begon Rob weer, “Gaat het wel? Is het niet teveel voor je vanavond, dat concert?”

“Maak je je daar maar niet druk over”, zei Tom. Een moment later leek hij zich te herpakken en glimlachte hij flauw, terwijl hij Rob even aankeek, “Nee, het was gewoon een drukke tijd op het werk, je kent het wel. Deadlines, stress, toestanden, weinig slaap. Het is juist goed voor me om er even uit te gaan, een verzetje kan ik wel gebruiken.”

Rob knikte, schijnbaar enigszins gerustgesteld door Tom’s woorden, zakte iets terug in de zitting. Er viel een stilte in die door geen van beide werd doorbroken tot ze het oprit opdraaiden van Tom’s huis.

“Is Céline thuis”, vroeg Rob opeens. Het was onduidelijk of hij wilde dat ze dat was. Wilde hij haar graag zien, of juist niet, in de aanwezigheid van haar echtgenoot?

“Oh ja, die is thuis”, zei Tom bijna grommend.

Ze stapten uit en liepen achterom. De keukendeur was niet op slot en ze stapten het schemerige huis binnen.

“Gek dat er nergens een licht brandt”, zei Rob, duidelijk nog steeds niet op zijn gemak.

“Ik zal eens kijken waar ze is”, bromde Tom en hij liet Rob achter in de keuken. Rob bleef even doelloos staan, en draalde toen naar de al even schemerige woonkamer. Hij deed het licht aan en zijn aandacht werd getrokken door de scherven van een glas, dat stuk was gevallen op de vloer. De wijn uit het glas had inmiddels een groot deel van het witte vloerkleed doorweekt, blijkbaar zonder dat iemand de moeite had de boel op te ruimen.

“Rob”, hoorde hij een stem en toen nog eens: “Rob, kom eens!”

Rob schudde met zijn hoofd alsof hij de invloed van een betovering van zich af moest schudden en riep toen: “Ja?”

“Kom eens”, klonk Tom’s stem weer.

Met voorzichtige stappen liep Rob in de richting van de stem. Hij was in de hal aangekomen toen opnieuw Tom’s stem klonk. Rob keek naar de geopende deur onder de trap en riep: “Tom, zit je in de kelder?”

“Ja, kom, je moet dit zien!”

Rob bleef duidelijk even in tweestrijd stijf stil staan in de hal. Ten slotte zette hij zichzelf in beweging en daalde de trap af naar beneden. Het was niet dat hij de kelder niet kende, hij was er eerder geweest. Het was een verbazingwekkend grote ruimte, waar Tom zijn werkbank en al zijn kluspullen had staan. Ook stond er een oude voetbaltafel waar ze nog wel eens op speelden.

Toen hij de laatste trede had bereikt, werd hij even verblindt door het kale fel schijnende peertje dat aan het lage plafond hing. Hij hief zijn hield en toen hij Tom ontwaarde, zag hij dat die een pistool op hem gericht had. Geheel onwillekeurig slaakte Rob een kreet van schrik.

“Zo, eindelijk zijn we weer samen”, gromde Tom tussen zijn op elkaar geklemde kaken door. Zijn ogen schoten vuur.

Rob leek verward door deze uitspraak, tot Tom langzaam een hand hief en naar een hoek van de ruimte wees, “Ja, de andere hoofdrolspeler in dit drama is hier natuurlijk ook. We zijn er allemaal: Tom, Rob, Céline!”

“Céline”, bracht Rob uit in één adem. Met een ruk keek hij naar de plaats waar Tom naar wees. En daar zat ze, op een stoel tegen de muur, haar armen over elkaar, alsof ze in haar eentje de jury vormde in een rechtbank die Rob zou veroordelen voor zijn misdaden. Ze had een rood overhemd aan. Ten minste, zo leek het, in de slecht verlichte ruimte. Pas na enige tijd kon je de drie gaten in de stof zien. En pas na enige tijd viel het op dat de mouwen van haar bloes niet rood waren.

Opnieuw kon Rob alleen maar een kreet uitbrengen van schrik, maar nu klonk het nog gepijnigder en nog wanhopiger. Hij had niet door dat Tom opeens naderbij was gekomen. Toen hij een zoevend geluid hoorde was het al te laat.

